

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 5 січня 1982 року

№ 2 (3042).

Ціна
2 коп.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

ЕНЕРГІЯ, ПОМНОЖЕНА НА ЗАВЗЯТТЯ

П'ЯТА ЗВІТНО-ВИБОРНА КОМСОМОЛЬСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ЛЕНІНСЬКОГО РАЙОНУ м. КІРОВОГРАДА ЗАГОСТРИЛА УВАГУ НА ТАКИХ ПИТАННЯХ:

КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНІ КОЛЕКТИВИ — ЕФЕКТИВНА ФОРМА ОРГАНІЗАЦІЇ ПРАЦІ І ВИХОВАННЯ МОЛОДИХ ВИРОБНИЧНИКІВ;

СФЕРА ПОБУТУ — ТУРБОТА КОМСОМОЛЬСЬКА.

З виступу секретаря комітету комсомолу заводу «Червона зірка» Василя ШПАКА:

— Молодь підприємства нині трудиться під девізом «ХІХ з'їздові ВЛКСМ — 19 ударних декад». Наше завдання полягає в тому, щоб всебічно підтримувати і розвивати ініціативу юнаків і дівчат, спрямовувати її на пошук резервів виробництва, на створення в кожному колективі ділової атмосфери, взаємної вимогливості. У нас 50 молодих ударників комуністичної праці, 400 працюють з комсомольською гарантією якості. До строків виконали річне завдання 32 комсомольсько-молодіжних колективів...

Напередодні відкриття ХХХІ з'їзду КПРС і ХХХІ з'їзду Компартії України КМК стерилізований ливарного цеху ковкого чавуну заводу «Червона зірка», що його очолює Віра Драчук (групокомсорт Валентина Попомаренко), виступив з ініціативою «Кожному передз'їздовському дню — півтори норми виробітку». Почини молодих робітників підтримало чимало молодіжних колективів району. Серед них — КМК закрийниць Кіровоградської взуттєвої фабрики (бригадир Євдокія Скрипка, групокомсорт Людмила Будило). Дівчата зобов'язалися зберегти 36 квадратних дециметрів шкірсированих і виготовити з неї 3800 високоякісних ком-

плектів крою. З цим нелегким завданням робітниця справилася з честю. А швачки цеху № 5 головного підприємства Кіровоградського виробничого швейного об'єднання, де бригадиром Лідія Устюжаніна і групокомсорт Людмила Хомицька, зосередили основну увагу на якості виготовленої продукції. «Кожному другому пальту — державний Знак якості» — такий девіз виробничий. Своє слово дівчата дотримали. Іхній колектив занесено в обласну Книгу трудових звершень, нагороджено дипломом обкому Компартії України, облпрофради та обкому ЛКСМ України. На трудових календарях більшості з членів цієї бригади вже давно встав 1982 рік. Приміром, швачка Ольга Іщенко сьогодні працює в рахунок серпня нинішнього року.

Набирає широкого розмаху змагання колективів на честь 60-річчя утворення СРСР. У нього включилися понад чотири тисячі юнаків і дівчат. Нині в Ленінському районі успішно трудиться 118 комсомольсько-молодіжних колективів, що нараховують понад півтори тисячі юнаків і дівчат. Досвід роботи кращих КМК переконливо показав, що в таких колективах швидко проходить становлення молоді людини, формується її свідоме ставлення до праці, народжуються творчі ініціати-

ва, енергія, пошук. Але, на жаль, питання ефективності соціалістичного змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів ще не стало мірилом дій кожної комсомольської організації.

З виступу В. ШПАКА:

— Нас турбує те, що в деяких КМК ще не створено обстановки нетерпимості до прогульників, бракоробів, розкрадачів народного майна, до будь-яких порушень соціалістичної моралі і правопорядку. Завком комсомолу поки що слабо впливає на підвищення культури виробництва...

Дальшого поліпшення потребує також організація змагання за перехідні призи райкому комсомолу. Поки що не вдалося систематизувати цю роботу, зробити так, щоб соціалістичне змагання серед молодих виробничиків стало по-справжньому масовим.

З виступу старшої продавщиці УТО «Кіровоград» Наталки ВІТЕР:

— Не відкинь нічого нового, коли скажу, що професія продавця багато в чому впливає на настрій і, якщо хочете, навіть на працездатність кожної людини. Вона вимагає немалих фізичних зусиль, постійної нервової напруги.

Я зайнята в комплексі «Товари для шиття і в'язання» більше двох років. І скажу, що мені пощастило. Працюю поруч таких досвідчених продавців, як Валія Дерев'янська, Лариса Бабкова, Наталка Скрипниченко. Вся наша секція імені ХХІІІ з'їзду ВЛКСМ трудиться під девізом «Жодного відстаючого поруч!» Колектив підібрався чудовий, дружний. Дівчата прагнуть постійно підвищувати культуру обслуговування покупців. Напередодні ХХХІ з'їзду КПРС колектив універсального торговельного

об'єднання виступив з ініціативою «Гарантуємо мінімум затрат часу на покупку при високій культурі обслуговування». Чимало довелось попрацювати комсомольцям над втіленням у життя цієї ініціативи. Систематично проводимо хронометражі свого робочого часу, в багатьох секціях перебудували планування. І все це для того, щоб затрати часу на покупку були мінімальними.

Але іноді чуємо скарги на деяких молодих продавців, є випадки порушень трудової дисципліни. Не стала предметом серйозної розмови відсутність пакувального матеріалу, що часто викликає спокладливі нарікання покупців.

У сфері обслуговування району сьогодні працюють понад 20 комсомольсько-молодіжних колективів, з яких два — спеціалізованих магазинів «Ласунка» та «Українська ковбаса» — посягають на чесне звання зразкового колективу. А комітети комсомолу взуттєвої фабрики і головного підприємства виробничого швейного об'єднання взяли на контроль питання поліпшення якості товарів народного споживання. Комітет комсомолу УТО «Кіровоград» постійно влаштовує огляди і виставки продукції цих підприємств. На жаль, райком комсомолу, комсомольські організації торговельних підприємств мало займаються вирішенням проблем організації і якості праці молодих трудівників підприємств місцевої промисловості, громадського харчування, побуту.

Т. КУДРЯ,
спецкор «Молодого комуніста».

КОНФЕРЕНЦІЇ

В Новоархангельську відбулася ХХХІ районна звітно-виборна комсомольська конференція. З доповіддю виступив перший секретар райкому комсомолу І. Александров.

В обговоренні доповіді виступили секретар комсомольської організації колгоспу «Зоря комунізму» П. Донченко, доярка колгоспу «Ленінський шлях» К. Галан, шофер райсельгосптехніки Ф. Рудь та інші.

В роботі конференції взяли участь і виступили на ній член бюро обкому партії, начальник обласно-

го управління КДБ К. А. Шевчук, перший секретар обкому комсомолу О. О. Скідко.

В роботі конференції взяли участь також другий секретар райкому партії П. П. Панфілов, секретар райкому партії Р. М. Онисенко.

Першим секретарем Новоархангельського райкому комсомолу обрано Поліщук Наталію Андріївну, другим — Петренко Сергія Михайловича, секретарем — завідувачку відділом учнівської молоді П'яничук Людмилу Віталіївну.

* * *

Відбулася ХХХІ районна звітно-виборна комсомольська конференція в Малій Висці. З доповіддю виступив перший секретар райкому комсомолу В. Полулях.

В обговоренні доповіді виступили агроном колгоспу імені Карла Маркса О. Кухарчук, групокомсорт комсомольсько-молодіжного колективу МТФ № 1 колгоспу «Перше травня» В. Єпішева, комбайнер колгоспу «Победа» В. Максимук та інші.

В роботі конференції взяли участь і виступили на ній перший секретар райкому партії В. В. Гуля.

В роботі конференції взяли участь також завідувач відділом науки і навчальних закладів обкому партії О. О. Решетов, другий секретар райкому партії А. О. Новицький, секретар райкому партії Г. Л. Кузьмова, голова районної Ради народних депутатів Г. С. Ружич, другий секретар обкому комсомолу І. О. Шевченко.

Першим секретарем Маловисківського райкому комсомолу обрано Поліщука Василя Володимировича, другим — Чабаненка Василя Івановича, секретарем — завідувачку відділом учнівської молоді — Грабову Валентину Володимирівну.

(Закінчення на 2-й стор.).

28 грудня минулого року комсомольсько-молодіжні колективи Кіровоградщини стали на ударний трудовий тиждень, присвячений Російській Радянській Федеративній Соціалістичній Республіці. Комсомольці, молодь області показали в ці дні зразки самовідданої праці. Дбали вони не тільки про якість виконуваних робіт. Молоді виробничники заощадили за ці дні значну кількість будівельних матеріалів, палива, мастила, електроенергії.

Сьогодні ми повідомляємо про виробничі успіхи окремих КМК.

НЕ ПОСТУПАТИСЬ ПЕРШІСТЮ

Тридцять два КМК заводу «Червона зірка» високопродуктивно попрацювали в дні ударного трудового тижня, присвяченого РРФСР. Один із кращих комсомольсько-молодіжних колективів — бригада електрозварників з механоскладального цеху № 2 Олексія Попова. Хлопці зварюють рами майбутніх сівалок. Робота відповідальна, адже від праці електрозварників зале-

жить довговічність позізних машин. Середній виробіток бригади в дні ударної вахти становив 150—160 процентів, уся продукція молоді робітники здавали з першого пред'явлення.

Бригадир Олексій Попов, Микола Дорош, Анатолій Мозговий вирішили й надалі не поступатись першістю в соціалістичному змаганні заводських КМК.

КОМСОМОЛЬСЬКА ІНІЦІАТИВА

В останній місяць минулого року з ініціативи комсомольців Кіровоградського спецуправління № 200 тресту «Запозіж-механомонтаж» створено комсомольсько-молодіжну бригаду слюсарів-монтажників Івана Обздовського. З перших днів роботи цей колектив узяв високі темпи.

Тиждень ударної трудової вахти, присвячений

РРФСР, хлопці закінчили із значними успіхами. Продуктивність праці підвищилася на 15 процентів, змінні норми монтажники виконували на 130—140 відсотків. Сергій Вдовиченко, Олександр Луговський, електрозварники Володимир Вакало та Володимир Мисаєв дали слово не забавляти темпів і надалі.

НАДІЙНА ОСНОВА

Члени нашого комсомольсько-молодіжного колективу активно готуються до ХІХ з'їзду ВЛКСМ. Ставши на ударну вахту, присвячену найвищому форуму Ленінського комсомолу, бригада зобов'язалася план другого року одинадцять п'ятирічки виконати до 18 травня.

Високопродуктивну працю ознаменували кожен день останнього тижня 1981-го члени нашого колективу. Зрозуміло, адже присвячується він най-

могутнішій із плеяди республік-сестер — Російській Федерації. Працюючи на будівництві проектно-конструкторського інституту, дівчата виконували свої змінні завдання на 140—150 процентів.

Ударна вахта нашого КМК триває.

Т. ПЛОТНИКОВА,
групокомсорт комсомольсько-молодіжного колективу малярів-штукатурів будівельно-монтажного управління № 3 тресту «Кіровоградмашзавбуд».

Третій рік працює на Вільшанському промкомбінаті молода комсомолка Людмила Тодорова. Завдяки їй у цьому році Людмила виконала свій виробничий план. Сумлінно виконує дівчина і своє комсомольське доручення; вона — член редколегії стіннівки.

Фото В. ГРИБА.

КОНФЕРЕНЦІЇ

(Закінчення.
Поч. на 1 стор.)

XXIII районна звітно-виборна комсомольська конференція відбулася в Петровому. З доповіддю виступив перший секретар райкому комсомолу В. Ганжа.

В обговоренні доповіді виступили токар вуглерозрізу «Балахизський» А. Бикова, доярка радгоспу «Маріам п і л ь с ь к и й» Ю. Стоян, секретар комсомольської організації колгоспу імені XX з'їзду КПРС О. Майстренко та інші.

В роботі конференції взяли участь і виступили на ній завідувач відділом адміністративних органів обкому партії Ю. Я. Браницький, перший секретар райкому партії Б. П. Захарченко.

В роботі конференції взяли участь також другий секретар райкому партії І. П. Магда, секретар райкому партії М. Г. Корж, голова виконкому районної Ради народних депутатів Ю. М. Бабенко.

Першим секретарем Петрівського райкому комсомолу обрано Ганжу Володимира Івановича, другим — Жилку Івана Павловича, секретарем — завідувач відділу учнівської молоді — Козачинського Олександра Петровича.

Живе такий

хлопець

Начальник цеху викликав Віктора Щербиніна до себе.

— Розумієш... Тут ось яка справа. Щось не все гаразд у нас із бригадою Павла Шулімова. Бригадир там непоганий, але робітники у нього майже всі нові, досвіду, взагалі, ніякого. А ти працюєш на заводі з першого дня, кілька спеціальностей уже встиг опанувати. Ми порадилися і вирішили направити тебе у відстаючий колектив. Що на це скажеш?

Віктор замислився. Він пригадав, як два роки тому приїхав до Світловодська на будівництво експериментального заводу по виробництву конструкцій швидкозмонтованих споруд. На будівельному майданчику знайшлася робота: закладали фундамент, а потім, коли до ладу стала перша технологічна лінія, Віктор почав працювати в цеху формувальників. Це були дні, коли завод став на ноги. За день робили одно-два формування, і кожне з них викликало хвилю радості — адже це вперше. Тепер лише їхня бригада за зміну встигає виконувати до чотирьох формувань. Так, бригада у них непогана. Досвідчений бригадир Павло Сухорук зумів згуртувати колектив: працюють вони на високому рівні. Воно, звичайно, можна й відмовитися від пропозиції. Та... Чи не скінчатиметься це на слабодухість?

— Я згоден, — сказав Віктор Щербиніні.

Він розумів, що буде не легко. Але щоб у такій мірі... Вперше, мабуть, відчув себе безпорадним. Дивився на хлопців: не знають, що взяти, куди покласти. Та ще один на одного скося поглядають: один теревені править, то й інший до роботи з холдом — мовляв, що мені, більше всіх потрібно? Першим бажанням Віктора було, — попроситися назад, у свою бригаду. Але потім появилася хороша думка: не встигати з роботи знову? Вирішив діяти за армійським принципом — роби, як я. Взяв собі двох напарників і працював з ними. Працював, як вважав необхідним: з повною самовідданкою, добросовісно. Хлопцям нічого не казав, «моралі» не читав, та по-самі, дивлячись на нього, стали підтягуватися, зрозуміли, мабуть, що Віктор не для себе старається.

Словом, в особі Віктора Щербиніна бригадир знайшов надійного помічника і товариша.

З часу тієї розмови в кабінеті начальника цеху минув майже рік. Нині комсомольсько-молодіжна бригада, якою керує Павло Шулімов, — одна з кращих на підприємстві. А

у Віктора Щербиніна, тепер ланкового, справ прибилося: товариш обрали його членом бригадної ради. Раз на місяць збирається рада, щоб підбити

підсумки роботи, визначити коефіцієнт трудової участі кожного робітника (їх у бригаді двадцять чотирьох — формувальники, арматурники, електрозварники, машиністи кранів), а це, погодьтеся, справа відповідальна.

Головна риса цієї бригади — дружба. Вони разом на заводі, разом і поза його стінами, бо майже всі члени бригади живуть поруч, на першому поверсі нового гуртожитку, що вистріє у робітничому селищі. Разом навчаються у вечірній школі. Поряд з Віктором Щербиніним за партією сидять Анатолій Козловський, Віктор Гориславцев та багато інших.

Після робочої зміни, після занять у школі починає Віктор Щербиніні додому, де на нього чекають дружина Валя і двоюрінний Андрійко. Втому як рукою зімає, коли назустріч Вікторові тупоче біляве маля, радісно усміхається Валя.

Комсомольцю Вікторові Щербиніні 24 роки. Чого він досяг за цей час? Віктор має улюблену справу, надійних друзів, хорошу сім'ю. Нього, мабуть, досить, щоб людина почувала себе щасливою.

Г. МЕЖИНСЬКА, працівник багатотиражної газети «Дніпровські вогні».

ТОВАРИШ ВІКТОР

Його ім'я згадується в багатьох партійних документах перших років Радянської влади, занесено до Великої Радянської Енциклопедії. Віктора Костянтиновича Таратуту особисто знав і цінував як «ділову й старанну людину» Володимир

Ілліч Ленін (див. ПЗТ, т. 52, стор. 253). А вже протягом п'ятинадцяти років Віктор Костянтинович працював поруч вождя, під його безпосереднім керівництвом.

Ім'я подуманого більшовика, відданого революціонера відоме багатьом на-

шим читачам. Він народився, працював і починав свою революційну діяльність у нашому місті.

Сьогодні ми пропонуємо вашій увазі нові дослідження про життя і діяльність нашого славного земляка.

Віктор Костянтинович Таратута народився 7 (20) квітня 1881 року в Єлисаветграді в сім'ї дрібного ремісника. Чотирнадцятилітнім його віддали в Одесу заможному родичеві, той улаштував хлопця в ремісничу училище «Труд». Але за півроку Віктор змушений був залишити училище через відсутність коштів для існування.

Повернувшись до Єлисаветграда, юнак довго шукав роботи. Випадково він познайомився з робітником заводу Школевського (тепер ремонтно-механічний завод Укрремтресту) М. М. Камеєцьким. Той допоміг влаштуватися на підприємство. У п'ятнадцять років Віктор став до верстатів в механічному цеху поруч дорослих і працював по 11—12 годин на добу.

Нелюдські умови життя і праці, низька заробітна плата, політичне безправ'я — все це змушувало робітників вести боротьбу за поліпшення свого становища. Влітку 1897 року під впливом і з допомогою кінського «Союзу боротьби за визволення робітничого класу» в Єлисаветграді виник пропагандистський гурток «Нідеширосійський союз робітників». Організаторами його були М. Камеєцький та арештант заводу Януковського (нині не існує) М. Ліщинський. До складу гуртка входило близько тридцяти ро-

бітників місцевих підприємств. Зокрема, В. Родіонов, О. Прохоров, І. Попов, Т. Рибальченко, Ф. Красногоровий, Д. Толмачов, Н. Лавський.

Великий вплив на юного Віктора мав Камеєцький, з яким він працював і жив поруч. Це й привело Таратуту на чергове засідання гуртка. Так він став на небезпечний, але славетний шлях революційної діяльності. Розповсюджував негаради літературу серед робітників, за завданням організації для налагодження зв'язків не раз виїздив до Харкова, Києва, Новоукраїнки, Знаменки.

1898 року він став членом РСДРП. А через кілька місяців гурток було відкрито, всіх його учасників арештовано. Під час арешту у молодого підлітка виявили для померлих журналу «Робітник», що видавався соціал-демократами за кордоном, рукопис статті російського публіциста Д. І. Писарева «Мислячий пролетаріат», кілька одеських та єлисаветградських адрес. У ході слідства з'ясувалося, що квартира Віктора по Васи́льському провулку була явочною для членів гуртка. Після п'ятимісячного ув'язнення Таратуту вислали на три роки під нагляд поліції.

Роки засідання загартували молодого борця. Повертаючись після ув'язнення до Єлисаветграда йому, звичайно, не можна було. Тому Віктор їде в Катеринослав (Дніпропетровськ). Місцеві соціал-демократи обирають його членом комітету РСДРП. Та поліція напала на слід комітетчиків.

Таратута терміново виїхав до Миколаєва. Влаштувався на роботу на один із заводів міста, його ввели до складу комітету партії. Але знову — переслідування... Доводиться переміститися міста — Херсон, Одеса.

Та все ж весною 1902 року Віктора арештовують. Він сидить в Олександрійській тюрмі, звідси, опиняється в Московських Бутирках. Звідси у в'язні була одна дорога — до Сибіру. Так сталося і з Віктором: провів півтора року за ґратами, потім його вислали в село Тарховку Єнісейського повіту.

Та Сибір не зломив волевого борця. Після річного перебування на заслання Віктор здійснив втечу і нелегально живе в Самарі, де в той час знаходилося Східне бюро партії, очолюване Г. М. Крижановським. Воно направило Віктора на Кавказ Там Таратута працював членом Батумського, Гурійського, Батумського комітетів РСДРП.

Весною 1903 року Віктора арештовують і етапом відправляють в Архангельську губернію. На волю він виїхав завдяки революції. Перша російська революція

— одна з найгероїчніших сторінок біографії В. К. Таратуту. Під час найвищого етапу розвитку її — Грудневого збройного повстання — Віктор Костянтинович перебував у Москві. Спочатку він був пропагандистом Замосковського району, а пізніше, за рекомендацією Р. С. Землячки, став членом Московського комітету партії. У дні героїчного двобою Пресненського пролетаріату із самодержавством Таратута показав себе здібним організатором, стійким більшовиком, відважним бійцем.

На барикадах Пресні Віктор познайомився з Єлизаветою Шміт — жінкою, патріоткою. Вона пізніше стала дружиною Віктора. Це про неї писали Н. К. Крупська: «Єлизавету Павлівну Шміт знаю давно, ще з нелегальних часів. Вона зробила велику послугу партії».

Послуга та полягала в тому, що Єлизавета передала партії більшовиків значну, в 190 тисяч карбованців золотом, спадщину загиблого брата-фабриканта Миколи Шміта. Допомігав їй у цій благородній справі чоловік — Віктор Таратута. Він, за словами В. І. Леніна, «відав, уперту, відчайдушну боротьбу... за одержання спадщини... більше за всіх потрудилося над тим, щоб гроші дісталися Більшовицькому центру, а не одозвістам».

З Володимиром Іллічем Леніном Віктор зустрівся вперше, коли вождь революції приїздив до Москви в січні 1906 року. Знайомство переросло в тісне співробітництво. Воно особливо зміцніло після четвертого та п'ятого з'їздів партії, делегатом яких був Таратута. На цих з'їздах він, як і Ленін, стійко захищав лінію більшовиків від нападок ворогів партії.

На V з'їзді Віктора було обрано членом ЦК РСДРП, введено до Більшовицького центру, очолюваного Леніним. Таратута разом з Крупською входили до господарської комісії Центру, завданням якої було завідування всіма коштами, транспортом, видаванням і т. д.

Після поразки революції Таратуті довелося покинути батьківщину й емігрувати. Він жив спочатку в Женеві разом з Леніним, допомагав, за спогадами Крупської, в господарських справах і від листування з іншими закордонними центрами як секретар Закордонного бюро Центрального Комітету.

Пізніше бюро переїхало до Парижа. Туди ж перебрався й Таратута. Там він увійшов до складу Паризької групи більшовиків, керівників Леніна.

У грудні 1908 року на п'ятій конференції РСДРП, яка проходила в Парижі і рішення якої стали поворотним пунктом у житті партії, були присутні всього три більшовики, в тому числі Ленін і Таратута. Вони торжествували перемогу над різного роду відступниками і добилися прийняття більшовицької резолюції.

Прожиті в Парижі роки сповнені невтомної боротьби за згуртування революційних сил усіх країн Європи. Вікторіві Костянтиновичу доводилося листуватися і зустрічатися з лідерами зарубіжної соціал-демократичної партії Карлом Лібкнехтом, Розою Люксембург, Яном

Тішкою та іншими. Частково на вулиці Марі-Роз збирався у Ілліча. Приходив Г. К. Орджонікідзе, Камо, В. Д. Болш-Брусевич, Р. С. Землячка. Раділися, сперечалися, пам'ятали плани, виступали з рефератами перед французькими робітниками і російськими емігрантами. Кожен працював в одній з фракцій РСДРП, допомагав французьким соціалістам. Віктор Костянтинович 1917 року вступив до французької соціалістичної партії, його було введено до редакції газети «Попюлер».

Після перемоги Великого Жовтня В. К. Таратута з різних причин іде певний час залишався в еміграції. 1919 року на особисте запрошення Ілліча Таратута повернувся на батьківщину. Ленін дав розпорядження розшукати свого давнього товариша і помічника, як «корисного адміністратора», «ділову й старанну людину» залучити до роботи в господарських органах. Віктор Костянтинович виконав довіря вождя, невтомно працюючи на важливих посадах.

В. К. Таратута — один з організаторів шестирічної промисловості та Валу СРСР для зовнішньої торгівлі. В господарській роботі, відзначався «Правда» 1976 року, Таратута, як і в усьому, виявляв величезну наполегливість і виняткову енергію.

Пому було всього сорок п'ять років, коли перестало битися його нелегальне більшовицьке серце. Це сталося 13 травня 1926 року. Поховано В. К. Таратуту на Новодевичому кладовищі в Москві, на його могилі споруджено гранітний обеліск.

Пам'ятають одного з перших комуністів області і на його батьківщині — в Кропивницькому. З нагоди сторіччя з дня народження В. К. Таратуту на заводі Укрремтресту, де свого часу працював він, установлено меморіальну дошку.

Ю. ГОРИЦЬКИЙ

Переможці —

газетярі

і поліграфісти

Обласне управління у справах видавництва, поліграфії та книжкової торгівлі бюро обласного відділення Спілки журналістів УРСР президія обкому професійних працівників культури та обласне управління науково-технічного Товариства поліграфії, видавництва і книжкової торгівлі поділили підсумки обласного конкурсу на кращу мислорайонну й районну газету по висвітленню змагання трудящих області за виконання рішень XXVI з'їзду КПРС і XXVI з'їзду Компартії України, планів і соціалістичних зобов'язань першого року одинадцятип'ятиріччя, а також на краще художньо-технічне оформлення та поліграфічне виконання газети.

Переможцями визнані колективи кировоградських районних газет «Зоря комунізму» (редактор М. П. Семонюк) і друкарні (директор Я. Х. Гольштейн). Друге місце — у бобринецьких районних газет «Честь хлібороба» (редактор І. Т. Найод) і друкарні (директор О. Е. Скінар), третє — в бориспільській районній газеті «Комуністична праця» (редактор І. Д. Гриса) і друкарні (директор І. Д. Гладенішкін). Колективи цих редакцій і друкарень відзначено грошовими преміями.

За активну участь у конкурсі, значне поліпшення поліграфічного оформлення колективам випускників районних газет «Ленінська зоря» і друкарні вручено заохочувальні премії.

Відзначено також райпроросську, долинську, оуфолівську районні та олександрійську міськрайонну газети.

Нідбито також підсумки обласного конкурсу на звання «Кращий фотокореспондент 1981 року». Премії розподілено так: перше — у Ф. Пляху («Зоря комунізму»), друге — у М. Гельмана («Червона зірнка»), третє — у В. Земчоря («Вогні комунізму»). Заохочувальні премії присуджено С. Фененку («Малі комуністи») та П. Арчинову («Шляхем Ілліча»).

Ю. ЛІВАШНИКОВ,
старший редактор обласного управління у справах видавництва, поліграфії та книжкової торгівлі.

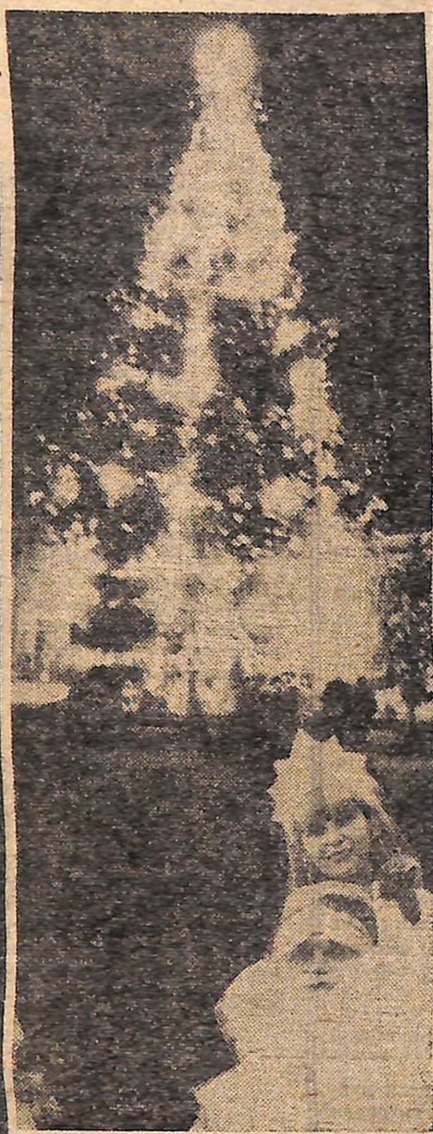
Не злічити, скільки канікулярних доріг пролягли від «пайсової» ялинки нашої країни, що засіяла святковими вогнями в Кремльському Паладі з'їздів. Майже в кожній оселі, в кожній школі і в кожному Паладі піонерів появилася пухнаста, зелена,

лісова красуня. А навкруг неї скільки казково-таємничого, скільки сміху, веселощів, жаргана! Звичайно, піхто не обминне найкрасивішої і найурочистішої ялинки, що стоїть у центрі вашого міста чи села. Однак яка-то парадія й иніна сто-

їть на площі С. М. Кірова м. Кіровограда (на знімку). Зустрічі з улюбленими героями вистав-казок в обласному театрі ляльок надовго запам'ятаються не тільки юним кировоградцям, а й хлопчикам та дівчаткам з багатьох районів області, котрі під час зимо-

Дороги, котрі зливаються в одну

КА-
НІ-
КУ-
ЛИ

вих канікул відвідують м. Кіровоград (на знімку). А що несподіючу дівчату, яку ви бачите на знімку, зірке око фотоапарата зафіксувало в селішці Новому, що поблизу обласного центру.

«Канікули не тільки для суцільних розваг. Це — прекрасна можливість для того, щоб детальніше зайнятися справою до душі», — так сказали школярі м. Світловодська зібравшись на загальноміську конференцію «Юні техніки і натуралісти — Батьківщині», присвячену Всесоюзному тижню науки, техніки і виробництва для дітей і юнацтва. А для світловодських старшокласни-

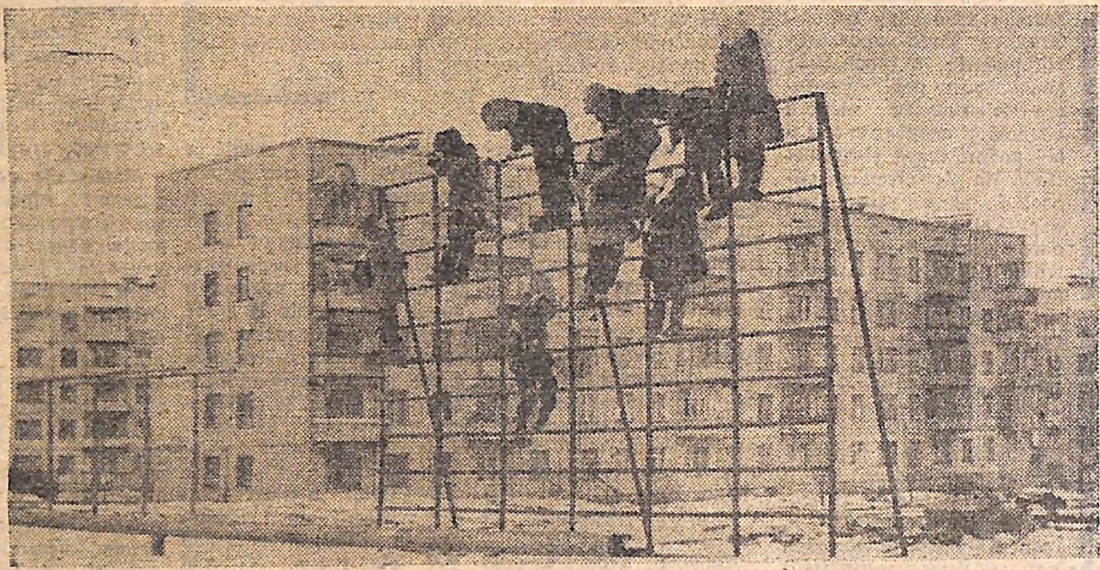
ків загальнотехнічний факультет філіалу Харківського інституту радіоелектроніки влаштував дні відчинених дверей.

У ці січєві дні в поїздах, літаках, автобусах обов'язково зустрінете її учнів. Нічого особливого: вони подорожують по багатьох кутках нашої Вітчизни. Приміром, кировоградські школярі гостинно зустрічатимуть своїх ровесників з Казахстану та Узбекистану. В свою чергу хлопчики і дівчатка

шкіл м. Кіровограда й області відвідують Москву і Київ, Донецьк і Чернігів, побувають у Домбаї...

Безліч доріг у зимових канікулах. Та через ці дні вони зіллються в одну, що поведе нас, друзі, до школи. І ви знову по-мандруєте сторінками шкільних підручників, тек цікавих і захоплюючих для всіх допитливих, старанних, працюючих.

Т. СТОРОЖУК.
Фото В. ГРИБА.

Добрі новини поширюються зі швидкістю блискавки. Як тільки по радіо передали повідомлення про чергову радянську космічну експедицію, що радісну звістку повторили тисячі і тисячі трудівників Кіровоградщини: в космосі — наш земляк, олександрієць Леонід Іванович Попов!

Разом зі своїм космічним побратимом, Валерієм Вікторовичем Рюміним, вони провели більш як піврічну наукову вахту на борту орбітальної космічної станції «Салют-6», працювали з кількома екіпажами відвідування. Трохи пізніше Л. І. Попов здійснив свій другий космічний політ.

Льотчика — космонавта СРСР двічі Героя Радянського Союзу Л. І. Попова знає весь світ.

У шахтарській Олександрії, де живуть мати космонавта, Тетяна Онсіївна, і сестра, Лідія Іванівна, ростуть дерева й виноград, посаджені руками Леоніда Івановича. Тут живуть люди, які пам'ятають його хлопчиком, школярем, робітником електромеханічного заводу. Тут земля його дитинства, його коріння...

Сьогодні ми починаємо публікацію художньо-документальної повісті члена обласного літературного об'єднання Євгена Железнякова, в якій розповідається про світ дитинства, шляхи становлення героя.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ.
ВЕСНЯНИЙ ДЕНЬ

Світ пахнув весною. Побідає квітнєве сонце щедро голубило нахолоду за зими землю, парувала річки, бруньки на деревах набухали блакиттю небозводу. І у

на, що було забарилася, делі владніше вступає в свої права, і там, у полі, зовсім недалеко, дедалі шпешніше гудуть трактори.

Світ тягнувся вгору, до сонця. До сонця тягнуся аптенами хата — туди, де літав її син. І мати привішувши додому, мерщій увімкнула телевизор: як там справи у сина — в космосі? Але передавали лямісь концерт.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ.
ГОСТИНА
У МАТЕРІ

Іду тією вулицею — власне, провулком, — ре-

Леоніда розпитують: як піс, як учився...

— То заходьте, заходьте до хати, — запрошує Мати.

І, відчинивши хвіртку, сміється:

— Оце як був Леонід у відпустці, паркан поставив. І хвіртку робив широкі! І кажу, нащо така — я ж не товста, я й у вузьку пройду. А він: «То, мамо, щоб добрі люди нашого двору не минали». В добрий час казав ті слова! Ідуть знайомі й незнайомі, вітають мене, сповідаючи баналіть у космосі та повернення щасливого. А хлопці літають — Льоня мій і товариш Рюмін... Валерій Вікторович. Прилетів б оце хоч на день у гості. Дивіться ж, як гарно у нас на землі!

Усміхається Мати, а в очах — дні сльозини. Вистирив їх шпарубкою селянською долонею, що стільки знала на своєму віку: і черетність хлібного окраїня в тих далекіх двадцятих роках, і пружність золотих колосів на колективній ниві, і теплі тильні диток та некуцуні попіл гаряч на повосніній Україні, і натовпену від погно й заліза землю, що прагнула зерна, і шоків: чубинки вилучив...

Вечір наставив ланимю кайриє землю й висіє ясні зорі у високому небі, а в материньому вікні ще довго світитиметься вогник.

Змови телевизор. Давно песенує четверо гусенят у яничку, що на припічку, — кляпівне й господарство... Тільки репродуктор на стіні ознається тихо:

Запрягайте коні в шори. Коні пороні! Та й поїдем доганяти Літа молоді!

Наздогнали наздогнали На кленові мості... Гай-гай! Іх нічим не доганят! Тільки ж пам'ять чітко тримає кожний день. Кожен штрих дорожжя і пам'ятини й облич.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ.
БАТЬКОВА НИВА

Морозівка — село невеличке. У віддалку, між крутими пагорбами, загубилося

нілька десятків хатин, поз'являючи одна з одною кравулястими стечечинами. За тими пагорбами наче заховалося село від великого життя під курних шпалів.

Отанім побачив його Іван Олександрович Попов по весті тисяча дев'яносто тридцять другого, коли партія направила його відвідати місцевий колгосп. Час був осінній. У країні повним кодом ішла колективізація. Цей широчиний, світлий струмінь нового життя руйнував одичні підвалини одноосібного господарства, відкидав виснажливу працю на шлях, виводячи селянина на безмежні простори стелу, озброюючи його сільськогосподарськими машинами.

Під їхнім патіськом зтамалася куркульська моки. Та в Морозівці колгосп утерджувався з потугами. Молодий голова почав зі значомства з людьми. Ходив від хати до хати, ввечері, після роботи, допізна засиджувався із селянами при казачі: читав твори Леніна, бесідував, роз'яснював політику партії в галузі сільськогосподарства.

— На таких от горбах, — показував рукою за село, — коначиною не розвечашся дужке... Одна колективна нива, трактори — оце інша справа. Тут брат, інше там пшениці колоситися будуть!

— Глядіть, — сичали підкуркуляшки, — оті ваїні трактори спаскудять землю так, що й пшениць не ростиме — не те що пшениця!

Росте, росте пшениця. Та ще як! Земля дарує зерно — як бурштину. І ця ж сама земля дарує людям інше одне багатство — буре лугілля. Назва села, де в тридцять роки підлімав Іван Олександрович Попов колективне господарство, стала назвою одного з найближчих вулиць розрізів виробничого об'єднання «Олександрівський» — «Морозівський».

Земля тайла в собі неамірні сили. І люди їх пробудили, (Далі буде).

бдінні голови йняли обертом від цього булїня барв і запахів.

Олександрія видобувала вугілля, будувала підйомні крани, заводила будинки. За три кроки від тихої, сільського виду вулиці на околиці міста потужно ревіли самоскиди і тягачі на широкому транзитному шосе, а тут золотаві комахи творили свою віковичну методію праці.

Цією вулицею по розгрізаній від весняного дощу моринку йшла з роботи мати. Як і вчора, і позавчора, і рік, і десять років тому. Пшла втомлена, літа ж бо вже не молоді. Йшла скинцисана як там і що там — у сина! Радісна йшла: вес-

і вона ласкоюла себе: знайти, хлопця покажуть учечері, у програмі «Час».

Поглядом іще раз ковзнула по сторінках відкритої на столі газети: «9 квітня 1980 року о 16 годині 38 хвилин за московським часом у Радянському Союзі здійснено успіх космічного корабля «Союз-35».

Космічний корабель пілотує екіпаж у складі космонавта Леоніда Івановича Попова, інженера Героя Радянського Союзу льотчика-космонавта СРСР Рюміна Валерія Вікторовича».

Леонід... Льоня. Щастився ж тоб, сину, дорога між зорі! Щастя нам обом, сини мій, сини Землі!

портосесий магнітофон на плечі натиснув, а на серце дунало з чого почати? Які слова мовити матері космонавта? Велі воїні лямілись дрібними здатостями, невідповідними до величі Землі і космосу, до героїзму сина цієї мліни, а якою ось зараз зустрінуся...

А слова — знайшлися самі собою, як тільки підійшов до невеличкого будиночка Попових. Як тільки припітася в Тетяною Овсійною та почув у відповідь:

«Добридень!»

— Добридень! — промовила вса співаюче, трохи розтягуючи слова. І логично звично ковзнула по моїх репортёрських обладунках. — З перших днів поїзду зачепили до материнського двору газетярі. Все про

ТЕЛЕБАЧЕННЯ